

ESPOON KUVATAIDEKOULU
Kuvataiteen perusopetus
Laaja oppimäärä
LOPPUTYÖ 2022

Elsa Karppi
Tunne ja yhteys
Valokuvaus 2/ Tapiola
Ohjaaja: Ruusu Hulmi

SISÄLLYS

Alkusanat

Lyhyesti minusta ja työni taustoista

Haasteiden kautta maaliin

Projektin kulku, tekniikka ja lopputulos

Kiitokset

Tunne ja yhteys

Kuvakollaasissani kuvaan hevosen ja ihmisen yhteyttä sekä hevosen monipuolisuutta: herkkyyden ja voiman yhdistelmää, lempeyttä, viisautta, ylväyttä, symboliikka, taianomaisuutta sekä mystisyyttä. Pysin kuvillani ennen kaikkea tuomaan esiin hevosen luonnetta, tunteita sekä hevosissa luonnostaan olevaa herkkyyden ja voiman yhdistelmää.

Valokuvissa hevonen on kuvattu eri kuvakulmista sekä eri mittasuhteissa. Olen joissakin valokuvissa hyödyntänyt vastavaloa tuomaan kontrastia. Pääasiassa kuvissa on kuitenkin käytetty tasaista valoa.

Lyhyesti minusta ja työni taustoista

Olen 17-vuotias lukiolainen, Elsa Karppi. Opiskelen ensimmäistä vuotta Tapiolan lukiossa ja unelmoin eläinlääkäriin ammattista.

Kuten kuvista toivottavasti välittyy katsojille, rakastan hevosia ja ylipäättään eläimiä. Ratsastusta olen harrastanut intohimoisesti jo vuodesta 2015, eli kohta tulee 7 vuotta täyteen.

Ollessani 5-vuotias, vanhempani halusivat tukea vilkasta mielikuvitustani sekä kannustaa taiteellisuuttani, joten

aloitin Soukan kuvataidekoulussa. Soukassa opin kuvataiteita monipuolisesti lähinnä leikin kautta joitain vuosia, kunnes tuli mahdollisuus siirtyä Espoon kuvataidekouluun. Ensimmäisinä vuosina kokeilin muun muassa katutaidetta, grafiikkaa sekä kolmiulotteista taidetta. Lopulta löysin oman todellisen kiinnostukseni ja paikkani Ruusu Hulmin valokuvausryhmästä, jossa olen nyt harrastanut neljä vuotta.

Miksi sitten päädyin juuri valokuvaamiseen? Vaarini on aina ollut kiinnostunut valokuvaamisesta ja hänen isänsä ja siskonsa ovat olleet erinomaisia valokuvaajia. Olen erityisesti vaariltani, kuvataidekoulun opettajien lisäksi, saanut monia hyviä vinkkejä ja opetuksia, jotka ovat innostaneet tutustumaan kuvaamiseen ja kameroihin tarkemmin. Kenties tämä kiinnostus on ainakin osaksi suvussa periytyvää.

Sain alakouluikäisenä ensimmäisen oman kamerani, joka kulki lopulta liki huomaamatta mukani kaikkialle, myös ulkomaille. Myöhemmin jatkettuani kuvaamista astetta vakavammin sain kunnollisen järjestelmäkameran.

Tunsin, ettei taidekuvaaminen tai puhdas luontokuvaaminen ole sellaisenaan minun juttuni, joten lähdin rauhassa pohtimaan ja jalostamaan kiinnostustani kuvaukseen. Pyrin kokeilemaan monipuolisesti ja rennosti kaikenlaista kuvaamista. Käytännössä se tapahtui niin, että lähdin ulkoilemaan ja kuvailemaan eläimiä ja ihmisiä ilman sen suurempaa suunnitelmaa tai tavoitetta. Tällainen spontaani kuvaaminen tuntui luontevalta ja huomasiin pitäväni erityisesti eläinkuvista, joista välittyi kuvatun eläimen "tunteet ja ajatukset" sekä kuvista, joista ilmeni eläimen ja ihmisen yhteys. Pyrin tunteiden välittämiseen muun muassa kiinnittämällä huomiota kuvakulmiin, yksityiskohtiin, valaistukseen ja itse tilanteeseen sekä hetkeen. Näin varsinainen kiinnostukseni eläin- ja ratsastuskuvaamista kohden lähti pikkuhiljaa rullaamaan kuin luonnostaan. Toki asiaa edesauttoi se, että tietyssä vaiheessa lähes asuin hevostalleilla.

Kuten sanottua olen ratsastanut intohimoisesti jo vuosia ja nauttinut hevosten kuvaamisesta jo paljon ennen valokuvauskurssille osallistumista. Näinkin lopputyössä luontevan ja mielenkiintoisen tavan yhdistää kaksi itselleni rakasta harrastusta ja saada uusia ja tuoreita näkemyksiä hevosten ja ratsastajien kuvaamiseen.

Haasteiden kautta maaliin

Aluksi ajattelin, että tämä työ olisi helppo ja nopeasti alta pois hoidettava pienimuotoinen tehtävä. Päinvastoin.

Haastavimmaksi lopputyön teossa osoittautui ajankäyttö. Lopputyö muodostui laajemmaksi kuin olin alun alkaen kuvitellut ja sen yhdistäminen lukion haasteiden sekä muiden harrastusten kanssa oli välillä vaikeaa. Ajan resursointi kuitenkin onnistui ainakin välttävästi etukäteissuunnittelulla ja ”hihojen käärimisellä”.

Tiettyjä haasteita toi myös lopputyöhön valittavien ja sen ajatusta ja ideaa parhaiten edustavien kuvien valinta, koska niitä oli lukumääräisesti niin paljon johtuen siitä, että olen kuvannut hevosia ja ratsastajia niin pitkään.

Luonnollisesti myös itse valokuvien ottamiseen liittyy paljon haasteita ja huomioon otettavia asioita. Hevosen, joka osaa halutessaan olla melko itsepäinen ja välillä säikkykin, paikallaan pitäminen tai haluttuun asentoon saaminen vaatii hevostuntemusta ja kärsivällisyyttä. Hyvien hevoskuvien saamiseksi pitääkin tuntea hevosen anatomiaa, liikeratoja, käytöstä, eleitä sekä kunkin yksilön sielunmaisemaa.

Tiesin alusta alkaen, että lopputyöni liittyy tavalla tai toisella tunteiden välittämiseen valokuvien kautta ja siihen, miten erilaiset kuvakulmat, valoisuudet ja muut muutokset vaikuttavat siihen millaisia tunteita ja ajatuksia kuvat katsojassa herättävät. Pyrin ottamaan kuvia erilaisissa tilanteissa ilman mitään tarkkarajaisia sääntöjä. Halusin myös kokeilla, miten mustavalkoisessa kuvassa pystyy viestittämään tai tuomaan katsojalle tunteita. Alkuperäisenä ajatuksena olikin edetä mustavalkoisilla kuvilla eri-ikäisistä ihmisistä samoissa tai samankaltaisissa tunnetiloissa. Nopeasti tulin kuitenkin siihen tulokseen, etteivät nämä mustavalkokuvat ihmisistä ole minua, sillä haluan valokuvaajana kertoa myös itsestäni kuvien välityksellä sekä kuvata itselleni tärkeitä asioita.

Ensimmäiset kuvani lopputyöhön:

Lopputyöni kuvauksen kohde valikoitui osin sattumuksen kautta. Juuri lopputyö-projektini alussa hyvä kaverini pyysi minua kuvaamaan hänen ratsastustaan, enkä sitä ennen ollut hetkeen koskenut kameraan. Suostuin pyyntöön ilomielin ja lähdin etsimään uutta inspiraatiota valokuvaukseen, joka oli ollut hieman taka-alalla koulun ja muiden harrastusten jaloissa. Halusin löytää uusia näkökulmia kuvien ottamiseen ja muokkaamiseen, esimerkiksi miten saan välitettyä kuviin eläinten monipuolisia piirteitä tai jopa välittää kuvin sitä mitä eläin kussakin tilanteessa tuntee. Olin hyvin nopeasti täysin varma, että tämä on juuri minun tapani kuvata ja minulle mieluisa kuvauskohde. Halusin kuvata hevosta ja ratsastajaa mahdollisimman monipuolisesti - yksin ja yhdessä, paikallaan ja liikkeessä, kokokuvia ja yksityiskohtia.

Kuvien muokkaus meni hyvin ja vaivattomasti. Pienenä haasteena oli kuitenkin kuvien valinta, sillä onnistuneita kuvia oli enemmän kuin lopputyön kuvien päätetty määrä. Muokatessa käytin ensisijaisesti iPhone'n omaa muokkaustyökalua (mielestäni se on tosi helppokäyttöinen sekä laadukas).

Pienimmissä ja tarkkuutta vaativissa muokkauksessa käytin Adobe Photoshop Lightroom- sekä Adobe Photoshop CC -ohjelmistoja. Kollaasin tekemiseen käytin Unfold-nimistä sovellusta.

Vaihtoehtoisia kuvia:

Seuraava haaste oli sommittelu, jota saikin pähkäillä useampaan kertaan ennen kuin paras tapa valikoitui. Kuten monessa muussakin, niin myös tässä yksinkertaisuus oli valttia. Päädyin hyvin simppeleesti yhdistelemään kolmen kuvan sarjoja kolme kappaletta. Minulle tärkeämpää oli se, mitkä kuvat valikoituivat kuhunkin kolmen kuvan sarjaan, jotta ne toimivat keskenään.

Projektin kulku, tekniikka ja lopputulos

Mieluisinta työssä oli itse kuvaaminen ja tietysti nähdä kuvien päätyminen mielestäni hyvin onnistuneeksi kuvakollaasiksi. Ajankäyttöön liittyvistä haasteista kerroin jo edellä. Työn tekeminen itsessään ei ollut haastavaa, mutta halutun sanoman ja kuvien välittämien tunteiden esiin tuominen oli ajoittain

haastavaa, mutta samalla palkitsevaa, koska vasta työn edetessä minulle selkiytyi se, mitä halusin työlläni ilmaista. Välillä tuntui, että työn punainen lanka oli aivan hukassa ja työn tekeminen tuntui pakkopullalta, mutta onneksi nämä tunteet olivat hetkellisiä ja pääosin lopputyön tekeminen oli kiintoisaa ja motivoivaa.

Halusin omilla kuvillani ennen kaikkea tuoda esiin hevosen luonnetta, tunteita sekä hevosissa luonnostaan olevaa herkkyyden ja voiman yhdistelmää. Toki hevoset ovat kuvauskohteina myös ylväitä ja näyttäviä. Pyrin siihen, että jokainen kuva kertoo jotakin juuri kyseisen hevosen persoonasta ja luonteesta sekä ikuistaa kuvaushetken autenttisuuden ja ainutkertaisuuden.

Haluan lopputyöni kautta omalta pieneltä osaltani nostaa hevoskuvauksen arvostusta, ettei sitä nähtäisi aina vain pienten piirien näpertelynä ja samalla välittää hevosten kauneuden ja ainutlaatuisuuden myös niille ihmisille, jotka eivät muutoin hevosia harrasta tai kohtaa.

Pyrin lopputyössä antamaan hevosista kuvieni kautta mahdollisimman mielenkiintoisen ja monipuolisen kokonaisuuden. Tähän pyrin muun muassa erilaisin kuvakulmin, mittasuhtein ja valaistusolosuhtein.

Kuvatessa hevosta liikkeessä tuli huomioida erityisesti suljin- ja aukkoasetukset sekä riittävä valaistus. Kameran asetukset olivat näissä kuvissa keskenään hyvin erilaisia parhaan lopputuloksen takaamiseksi: valotusaika 200-2 200, ISO (valoherkkyys) 100-3 000 ja aukkoarvo/ F-luku 4,625-5,375, f/5-6,3.

Halusin ottaa kuvia myös pelkästään hevosesta sekä hevosesta ja ratsastajan yhteistyöstä sekä hevosesta paikallaan ja liikkeessä. Kamerana toimi Canon EOS 1300D ja kameran objektiivina Tamron AF 18-270 mm f/3.5-6.3 Di II VC PZD.

Itselleni lopputyössä kaikkein palkitsevinta oli hevosten kanssa työskentelyn lisäksi se, että lopputyö antoi uusia ja tuoreita ajatuksia ja näkökulmia omaan hevoskuvaukseen, jota olen jo pitkään jossain muodossa harrastanut. Opin myös lukemaan hevosta ja tilanteita aiempaa paremmin sekä kiinnittämään huomiota kuvakulmiin ja valaistukseen sekä siihen mitä haluan kunkin kuvan kautta katsojalle viestittää. Eli ei "sarjatulella" vaan ajatuksella.

Mielestäni valmis lopputyö vastaa sille asettamiani tavoitteita ja on monipuolinen katsaus tähän ylvääseen eläimeen ja hevosten kuvien kautta välittämiin tunteisiin sekä kunkin hetken ainutlaatuisuuteen.

Kiitokset

Kiitokset asiantuntevasta ja kärsivällisestä opetuksesta opettajalleni Ruusu Hulmille.

Kiitokset myös perheelleni, isovanhemmilleni, kavereilleni ja poikaystävä-
leni kaikesta tuesta, kannustuksesta, kuuntelusta sekä vinkeistä. Ilman teidän
tukeanne en ehkä olisi saanut työtäni sellaiseksi kuin se nyt valmiina on.
Teiltä sain kuitenkin kullannarvoisia neuvoja työn suhteen sekä ennen
kaikkea tsemppiä työn loppuunsaattamiseen.